

२०७३ पौष १८ सोमबार ०२-०१-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे- ज्ञानको बुल-बुल बनेर आफू समान बनाउने सेवा गर। आफ्नो दिलसँग सोध- मेरो यादको
यात्रा ठीक छ?”

प्रश्न:- कुन विशेष पुरुषार्थद्वारा भिखारीबाट राजकुमार बन्न सक्छौ ?

उत्तर:- भिखारीबाट राजकुमार बन्नको लागि बुद्धिको लाइन क्लिएर हुनुपर्छ। एक बाबा सिवाए अरू कोही पनि याद नआओस्। यो शरीर पनि मेरो होइन। यसरी जीवन छँदै मर्ने पुरुषार्थ गर्नेवाला नै भिखारी हो। उनीहरू नै वानप्रस्थ अवस्थामा हुन्छन् किनकि बुद्धिमा रहन्छ- अब त बाबासँग घर जानु छ फेरि सुखधाममा आउनु छ।

ओम् शान्ति। प्यारा बच्चाहरूलाई थाहा छ- पढाइमा धेरै ध्यान कुन कुरामा दिनु छ? सर्वगुण सम्पन्न १६ कला सम्पूर्ण, सम्पूर्ण निर्विकारी, मर्यादा पुरुषोत्तम, अहिंसा परमो धर्म बन्नु छ। हेर्नु छ- मभिन्न यी सबै गुण छन्? जो बन्नु छ त्यसमा नै ध्यान जान्छ नि। यो बन्छ कसरी? पढेर अनि पढाएर। बेहदको बाबालाई सारा दिनमा कति याद गर्छौं? कतिलाई पढाउँछौं! सम्पूर्ण त अहिलेसम्म कोही बनेको छैन। नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार छन्। बाबाले एक-एक बच्चाहरूमाथि दृष्टि राख्नुहुन्छ। यो बच्चा के गरिरहेको छ! मेरो अर्थ के सेवा गर्छ! कतिको तकदिर उच्च बनाइरहेको छ? हरेकले आफ्नो अवस्था र आफ्नो खुशीलाई पनि जान्दछ। अतीन्द्रिय सुखको जीवन हरेकलाई मीठो लाग्छ। यो त बच्चाहरूलाई निश्चय छ- बाबाको यादद्वारा नै तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बनिन्छ। सहज उपाय हो नै यादको यात्रा। आफ्नो दिलसँग सोध्नु छ- मेरो यादको यात्रा ठीक छ? अरूलाई आफू समान बनाउँछु? ज्ञान बुल-बुल बनेको छु? तिमी ब्राह्मण नै दैवीगुण धारण गरेर मनुष्यबाट देवता बन्छौ। तिमीहरू सिवाए अरू कुनै देवता बन्नेवाला छैन। तिमी नै दैवी घरानाको सदस्य बन्छौ। वहाँ तिमी हुन्छ दैवी परिवार। अहिले तिमीलाई थाहा छ- हामी दैवी परिवारको बन्नको लागि खुब पुरुषार्थ गरिरहेका छौं। बच्चाहरूलाई पढ्नु पनि काइदा पूर्वक पर्छ। एक दिन पनि गयल हुनु छैन। यदि बिरामी छौ, खाटमा सुतिरहेका छौ, तैपनि बुद्धिमा शिवबाबाको याद रहोस्। आत्माले जान्दछ- हामी बाबाका बच्चा हौं, बाबा हामीलाई घर लिएर जान आउनु भएको छ। कति सहज याद छ। यो पनि अभ्यास हुनपर्छ। बुद्धिमा एक बाबाको नै याद रहोस्, बाबा आउनु भएको छ। हामी शान्तिधाममा गएर फेरि सुखधाममा आउँछौं। पछिसम्म यति मेहनत गर्नु छ, जसले गर्दा एक शिवबाबाको नै याद रहोस्। अरू सङ्गत तोडेर एकसँग जोड्नु छ। मुखबाट कुनै जप गर्नु छैन, अरूलाई आफू समान बनाउनको लागि पढाउनु पनि पर्छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- तिमीलाई त्यस अवस्थामा जानु छ, जुन सतोप्रधान अवस्थामा तिमी यहाँ आएका थियौ, त्यस अवस्थामा गएर फेरि उसै अवस्थामा आउनु छ सत्ययुगमा। कति सहज छ। तिमीले भक्ति मार्गमा गाउँथ्यौ- हजुर जब आउनुहुन्छ, हामी अरू सङ्गत छोडेर एक हजुरसँग नै जोड्नेछौं, यसमा मेहनत छ। पवित्रताको कुरा पनि मुख्य हो। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर कमल फूल समान बन्नु छ। त्यो कमल पनि पानीदेखि, जमीनदेखि माथि रहन्छ। तिमी चैतन्य फूल पनि धर्तीमाथि छौ, त्यसैले तिमीले पनि प्रतिज्ञा गर्नु छ- हामी पवित्र रहँदै एक हजुरलाई नै याद गर्नेछु, जसले गर्दा अन्त्यमा हजुर सिवाए अरू कुनैको याद नआओस्। कुनै अवगुण पनि नरहोस्। जो बच्चाहरू यस्तो बन्छन्, उनीहरू सदैव हर्षित रहन्छन्। यो अभ्यास राम्रोसँग गर्नु छ। बच्चाहरूलाई थाहा

२०७३ पौष १८ सोमबार ०२-०१-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन छ- कहिलेकाहीं अवस्था ओइलाउँछ। मायाले झट्ट प्रभाव पार्छ। हर एकले आफैंसँग सोध्न धेरै आवश्यक छ। म कति बाबाको यादमा रहेर हर्षित रहन्छु! कति बाबाको सेवामा समय दिन्छु! हुन त कुनै कस्ता पनि छन्, तिमी बच्चाहरूले सेवा गरि नै रहनु छ। जाँच गर्नु छ- को को वर्सा पाउन लायक छन्! जस्तै बिच्छीलाई थाहा हुन्छ- यो पत्थर हो या नरम चीज हो। उसले पत्थरमा कहिल्यै डस्दैन। तिमी धन्दा नै यो हो। तिमी बेहद बाबाका विद्यार्थी हो नि। पढाइमा धेरै आधारित छ। सुरुमा बच्चाहरू मुरली विना एक दिन पनि रहन सक्दैनथे, कति तड्पिन्थे। (क्लासमा दिदीहरूले गीत सुनाउनुभयो- तेरी मुरली में जादू...) बाँधेलीहरूलाई कसरी मुरली पुऱ्याउँथे! मुरलीमा नै जादू छ नि। कुनचाहिँ जादू? विश्वको मालिक बन्ने जादू। यस भन्दा ठूलो जादू कुनै हुँदैन। त्यतिबेला मुरलीको तिमीलाई कति कदर थियो। मुरली पुऱ्याउनको लागि कति प्रयत्न गर्थौ। सम्झन्थ्यौ- पढाइ विना बिचराको के हालत होला! यहाँ बाबालाई थाहा छ- धेरै यस्ता बच्चाहरू छन्, जसले मुरलीमा पूरा ध्यान नै दिँदैनन्। मुरलीले त बच्चाहरूलाई रिफ्रेश गर्छ। भगवान्, जसले तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ, उहाँको मुरली सुन्दैनौ भने भगवान् टिचरले के भन्नुहोला? बाबालाई आश्चर्य लाग्छ। चल्दा-चल्दै धेरै बच्चाहरूलाई मायाको तुफान यस्तो लाग्छ, जसकारण मुरली पढ्न, क्लासमा आउन छोडिदिन्छन्। ज्ञानसँग घृणा मतलब बाबासँग घृणा। बाबासँग घृणा मतलब विश्वको बादशाहीसँग घृणा। मायाले बिल्कुल तल लैजान्छ। बुद्धिलाई एकदम मार्छ, केही पनि बुझ्दैनन्। हुन त भक्ति धेरैले गर्छन् तर एकदम अन्ध-विश्वास, बेसमझ बनेका छन्। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- तिमी कति लायक थियौ। अब नालायक बनेका छौ। अब म फेरि आएको छु तिमी बच्चाहरूलाई लायक बनाउन। त्यसैले श्रीमत्तमा अवश्य चल्नुपर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यसमा अरू केही गर्नु छैन, केवल बाबालाई याद गरेर पढ। स्कुलमा बच्चाहरूले पढ्छन् पनि, टिचरलाई पनि याद गर्छन्। चरित्र पनि सुधार्नु छ। तिमी पनि लक्ष्य-उद्देश्य सामुने खडा छ। तिमी यस्तो बन्नु छ, उनीहरूको चरित्र राम्रो छ, त्यसैले त सारा दिन मनुष्यले गाउँछन्- तिमी सर्वगुण सम्पन्न... मनुष्यलाई जबसम्म बाबाको परिचय मिल्दैन, तबसम्म अन्धकारमा हुन्छन्। सारा दुनियाँका मनुष्य यस समय अनाथ छन्। उनीहरूलाई बाबाको सन्देश पुऱ्याउनु छ। तिमी बेहद बाबाको बच्चाहरू हो नि। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्नु भने तिमी विकर्म विनाश हुन्छ। बच्चाहरूले युक्ति निकाल्नुपर्छ- सबैलाई सन्देश कसरी पुऱ्याऔं, अखबारद्वारा नै सबैलाई सन्देश पुग्नेछ- एक बाबालाई याद गर्नु भने पावन बन्छौ। सबै आत्माहरू पहिले पावन थिए, अहिले सबै अपवित्र छन्। यहाँ कुनै पवित्र आत्मा हुन सक्दैनन्। पवित्र आत्माहरू हुन्छन् पवित्र दुनियाँमा। आत्मा पवित्र बन्छ, फेरि यो पुरानो चोला छोड्ने पर्छ। यो हुन सक्दैन- आत्मा पावन र शरीर पतित छ। बाबालाई याद गर्दै-गर्दै आफूलाई तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बनाउनु छ। पहिला सुरुमा जब तिमी आयौ, त्यतिबेला पवित्र थियौ, अब फेरि पवित्र बन्नु छ। आत्मा पवित्र बनेपछि फेरि पवित्र दुनियाँमा आउँछ। शान्तिधाम हुँदै फेरि गर्भ महलमा आउँछ। वहाँ दुःखको नाम निशान रहँदैन। रावणराज्य नै हुँदैन। तर पुरुषार्थ गरेर उच्च पद पाउनु छ, यसको लागि यो पढाइ हो। स्वर्गमा त सबै जान्छन्। तर उच्च पद पाउने पुरुषार्थ गर्नु छ। यो त बुझ्नेका छौ- स्वर्गको स्थापना र नर्कको विनाश भइरहेको छ। शिवालय स्थापना भएपछि वेश्यालय खतम हुन्छ। शिवालयमा त आउनु नै छ। कोही शरीर छोडेर गएर राजकुमार राजकुमारी बन्छन्। कोही प्रजामा जान्छन्। जसको बिल्कुल लाइन क्लिएर छ, एक

२०७३ पौष १८ सोमबार ०२-०१-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन बाबा सिवाए अरू कसैको याद आउँदैन— उनलाई भनिन्छ पूरा भिखारी। शरीरलाई पनि याद गर्नु छैन अर्थात् जीवन छँदै मर्नु छ। हामी त अब आफ्नो बेहदको घर जानु छ। आफ्नो घरलाई भुलेका थियौं। अहिले बाबाले याद दिलाउनु भएको छ। बाबाले मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ— तिमीहरू वानप्रस्थी हो। यस समय तिमीहरू सबैको वानप्रस्थ अवस्था छ। अब म आएको छु सबै बच्चाहरूलाई वाणी भन्दा परको स्थानमा लैजानको लागि। वानप्रस्थ अवस्थामा जानको लागि सबै भगतले भक्ति गर्छन्। अहिले बाबा सम्झाउनु हुन्छ— सबै वानप्रस्थ अवस्थामा कसरी जान्छन्? उनीहरूलाई यस अक्षरको अर्थ पनि थाहा छैन, केवल नाम सुनेका छन्। हुन त द्वापरदेखि लिएर लौकिक गुरुहरूद्वारा धेरै पुरुषार्थ गरेका छन्, तर वापस त कोही जान सक्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— अब सानो अथवा ठूलो सबैको वानप्रस्थ अवस्था छ। सच्चा-सच्चा वानप्रस्थ अवस्था त तिमीले छ किनकि वापस जानु छ। बेहदको बाबाले सबैलाई वापिस लैजान आउनु भएको छ। त्यसैले बच्चाहरूलाई धेरै खुशी हुनुपर्छ। तिमीलाई थाहा छ— सबैलाई बाबाले नै स्वीट साइलेन्स होममा लिएर जानुहुन्छ किनकि आत्माहरूलाई अब शान्ति चाहिन्छ। यहाँ त शान्ति हुन सक्दैन। शान्तिधामको मालिक त एक बाबा नै हुनुहुन्छ। जब मालिक आउनुहुन्छ, तब सबैलाई लिएर जानुहुन्छ। भक्ति गथ्यौं शान्तिधाममा जानको लागि। यस्तो कसैले भन्दैन म सुखधाममा जाऊँ। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमी बच्चाहरूसँग प्रतिज्ञा गर्छु— तिमीहरू सबैलाई घर लैजान्छु, यदि मेरो श्रीमतमा चल्थौ भने। सुखधाममा नगए पनि शान्तिधाममा त अवश्य लैजान्छु। कसैलाई पनि छोड्दिनँ। जान नमाने सजाय दिएर, पिटाएर पनि लैजान्छु। जस्तै बच्चाहरूलाई सजाय दिइन्छ नि। तिमी बच्चाहरूलाई पनि यसरी लैजान्छु किनकि ड्रामामा पार्ट नै यस्तो छ। त्यसैले आफ्नो कमाई गरेर गयौ भने राम्रो हुन्छ। पद पनि राम्रो मिल्छ। अन्तिममा आउनेले के सुख पाउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले मान वा नमान तिमीहरू सबैको शरीरलाई आगो लगाएर आत्माहरूलाई अवश्य लैजान्छु। मेरो मतमा चलेर यदि सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण बन्यौ भने उच्च पद पाउँछौ किनकि मलाई बोलाएका हो नै आएर घर लैजानुहोस् अर्थात् मृत्यु दिनुहोस् भनेर। यो त सबैलाई थाहा छ— मृत्यु आयो कि आयो। पतित कुनै यहाँ रहने छैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म सबैलाई पतित दुनियाँबाट अवश्य लैजान्छु। जसले राम्रोसँग पढ्छन्, उनै सुखधाममा आउँछन्। सुखधाम वा स्वर्ग कुनै आकाशमा छैन। तिमीले यादगार मन्दिर दिलवाला हो। आदिदेव बसेका छन्। बापदादा हुनुहुन्छ नि। यिनको शरीरमा बाबा विराजमान हुनुहुन्छ। तिमीलाई थाहा छ— यहाँ बाप-दादा दुवै बस्नुभएको छ। तिमी बच्चाहरू दिलवाला मन्दिरमा गयौ भने यस विचार लिएर जाऊ, यो बापदादा हुनुहुन्छ। यस समय तिमी बच्चाहरू, जो राजयोग सिकिरहेका छौ, उनको निसानी हो। महारथी घोडेसवार पनि छन्। यस दादामा बाबा प्रवेश गर्नुहुन्छ। त्यो हो जड, यो हो चैतन्य। मोडेल देखेर आउँछन् नि। दिलवाला मन्दिर कति रमणिक छ। कल्प-कल्प हुबहु यस्तै मन्दिर बन्छ, जो तिमीले गएर हेर्नेछौ। तिमीले भन्छौ— यो सबै भक्तिन्छन्, फेरि कसरी बन्छन्? यो ख्याल गर्नु हुँदैन। स्वर्ग अहिले कहाँ छ, फेरि स्वर्गको महल हुन्छन्। यो पहाड आदि भक्तिन्छन्, फेरि बग्नेछन्, आबू फेरि पनि बग्नेछ! धेरै बच्चाहरू यस कुरामा धेरै अलमलिन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— अलमलिने आवश्यकता छैन। भन्दछन्— द्वारिका समुद्रको तल गयो, फेरि निक्लन्छ। तल जुन चीज गयो सो गयो, खतम हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ— स्वर्गमा हामीले आफ्नो महल आदि बनाउँछौं। वहाँ

२०७३ पौष १८ सोमबार ०२-०१-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन बिल्कुलै सतोप्रधान सबै नयाँ-नयाँ चीजहरू हुन्छन्। तिमी वहाँको फल आदि देखेर आउँछौ। तिमीलाई थाहा छ- हामी वहाँ जानेवाला छौं। विश्वको इतिहास-भूगोल दोहोरिन्छ भने स्वर्ग पनि दोहोरिन्छ। यो निश्चय हुनुपर्छ। तर कसैको तकदिरमा छैन भने भन्छन्- यो कसरी हुन सक्छ? यतिका सबै फेरि आउँछन् फेरि महल आदि बन्छन्! तिमीलाई थाहा छ- सोमनाथको मन्दिरलाई लुटेर लैजान्छन्, फेरि पनि मन्दिर बनाउँछन्। यो खेल नै पूज्यबाट पुजारी, पुजारीबाट पूज्य बन्ने हो। ब्राह्मण, देवता, क्षत्रिय, वैश्य, शूद्र... यो चक्र हो। तिमी बच्चाहरू पद्मापद्म भाग्यशाली बन्छौ। तिम्रो कदममा पदमको छाप लागेको छ। तिमीलाई थाहा छ- हाम्रो कदममा पदम छ अर्थात् पढाइको कदममा पदम समाहित छ। जति पढ्छौ, त्यति उच्च पद पाउँछौ। सत्ययुग हो गोल्डेन एज। वहाँको धर्ती पनि कति सुन्दर हुन्छ। कति सुन्दर महल बन्छन्। हर चीज सतोप्रधान हुन्छ। देखनाले नै नयन शीतल हुन्छन्। यस्तो राजधानीको तिमी मालिक बनिरहेका छौ, त्यसैले कति राम्रोसँग पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। पुरुषार्थद्वारा नै प्रारब्ध बन्छ। बच्चाहरूलाई ज्ञान त बुद्धिमा छ। बाबालाई याद गर्नु छ, लौकिक सम्बन्धसँग ममत्व मेटाउनु छ। केवल एक बाबालाई याद गर्नु छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) बाबाको यादमा रहेर सदा हर्षित रहनु छ। कहिल्यै ओइलाउनु हुँदैन। बिमारीमा पनि मुरली अवश्य सुन्नु वा पढ्नु छ।
- २) पढाइद्वारा कदम-कदममा पदम जम्मा गर्नु छ, अरू सङ्गत तोडेर एक बाबासँग जोड्नु छ।

वरदान:- परमात्म श्रीमतको आधारमा हर कदम उठाउने, अविनाशी वर्साको अधिकारी भव

संगमयुगमा तिमी श्रेष्ठ भाग्यवान आत्माहरूलाई जो परमात्म श्रीमत मिलिरहेको छ, यो श्रीमत नै श्रेष्ठ पालना हो। बिना श्रीमत अर्थात् परमात्म पालना, एक कदम पनि उठाउन सक्दैनौ। यस्तो पालना सत्ययुगमा पनि मिल्दैन। अहिले प्रत्यक्ष अनुभवद्वारा भन्छौ- हाम्रो पालनहार स्वयं भगवान् हुनुहुन्छ। यो नशा सदा इमर्ज रह्यो भने बेहदको खजानाहरूले भरपुर, स्वयंलाई अविनाशी वर्साको अधिकारी अनुभव गर्नेछौ।

स्लोगन:- सपूत बच्चा उसलाई भनिन्छ, जो सम्पूर्ण पवित्र र योगी बनेर स्नेहको रिटर्न दिन्छ।

तपस्वीमूर्त बन

तपस्या अर्थात् लगनमा मगन, विशेष मन बुद्धिको एकाग्रताद्वारा अव्यक्त वतनको सैर गर। हिँड्दा-डुल्दा पनि एकको यादमा, एकसँग भोजन स्वीकार गर्नु- यो पनि तपस्या हो।

✽ शब्दार्थ:- बुल-बुल= जुरेली चरा।